

1. Te laat thuis

‘Wanneer gaan we eten, mam?’ Thomas loopt de keuken in en tilt de deksel van een pan. ‘Mmm! Macaroni! Daar heb ik wel zin in.’

Mama pakt de deksel uit Thomas’ hand en doet hem weer op de pan. ‘Ga nog maar even spelen. Papa zal zo wel komen.’ ‘Maar ik heb zo’n trek’, zegt Thomas. Hij gaat alvast aan tafel zitten. Daar staan drie borden en twee onderzetters klaar.

Mama kijkt door het raam en zegt niets. Ze blijft maar roeren in de pan met saus.

Dan gaat de telefoon. Mama kijkt wie het is. Ze zucht en drukt op het groene hoorntje. ‘Ja?’

Even is het stil. Thomas hoort papa’s stem. Zou hij weer niet thuis komen eten?

‘Nou ja, dan moet je het eten straks maar opwarmen.’ Met een klap legt mama de telefoon op het aanrecht.

‘Waarom komt papa niet thuis eten?’ vraagt Thomas.

‘Hij moet overwerken, wij gaan dus maar beginnen.’ Mama zet een bord terug in de kast en het bestek van papa legt

ze terug in de la. Dan haalt ze de pannen van het fornuis en zet ze op de onderzetters.

Thomas vouwt zijn handen en doet zijn ogen dicht. Door zijn wimpers kijkt hij naar mama. Anders bidt papa of mama altijd hardop. Maar nu blijft het akelig stil. Snel zegt Thomas het gebed op dat mama hem heeft geleerd. 'Heere, dank U voor dit eten en wilt U voor ons zorgen?' Als hij zijn ogen opendoet, schept mama zonder iets te zeggen zijn bord vol met macaroni.

Niet te veel! wil Thomas zeggen, maar het is al te laat. Ze doet er een grote schep saus overheen. Dat moet hij allemaal opeten, want er zit groente in.

Thomas prikt met zijn vork in de elleboogjes. Wat raar. Net had hij zin in eten, maar nu lijkt het of zijn buik helemaal vol zit. 'Eet eens door, Thomas.'

Thomas neemt weer een paar hapjes, maar het smaakt helemaal niet lekker. Waarom moet hij eigenlijk dooreten? Mama eet zelf ook maar heel weinig. Was papa er maar! Dan zou het veel gezelliger zijn aan tafel. En had hij maar een broertje of zusje, dan kon hij daarmee kletsen. Of een huisdier. Op school had Judith een spreekbeurt over haar cavia gehouden. Dat was leuk.

‘Mam, mag ik een huisdier?’

‘Hè nee, Thomas’, zegt mama. ‘Je weet dat ik niet van dieren hou. Een huisdier heeft veel aandacht nodig. Wie moet het hok schoonmaken?’

‘Dat kan ik toch zelf doen, op zaterdag? Misschien wil papa me ook wel helpen.’

Mama schudt haar hoofd. ‘Ik snap dat het je heel leuk lijkt, maar ik ben bang dat ik straks voor het beest moet zorgen. En daar heb ik geen zin in.’

‘Ik mag nooit wat van u’, moppert Thomas. ‘Ik heb ook al geen broertje of zusje en ik mag ook geen huisdier. Ik mag niks! Wanneer komt papa nu eigenlijk thuis?’

‘Over een uurtje of zo’, zegt mama. ‘Eet je bord maar vlug leeg, dan heb je nog even tijd om te spelen.’

Thomas schuift zijn bord weg.

‘Wat is dat nou?’ Mama kijkt Thomas aan.

‘Ik hoef geen eten meer.’

‘Doe niet zo raar, Thomas. Je hebt nog bijna niets op. En je vindt macaroni toch altijd zo lekker?’

‘Ja, maar nu niet. Ik wil dat papa thuiskomt, en ik wil een huisdier. Het is hier helemaal niet gezellig.’

Thomas wil van tafel opstaan. Maar mama duwt hem terug

op zijn stoel. Ze legt haar hand op zijn arm.

‘Je hebt gelijk, Thomas’, zegt ze zacht. ‘Zonder papa is het helemaal niet gezellig. Ik zou graag willen dat het allemaal anders was, maar het is zo moeilijk.’

‘Wat is er dan zo moeilijk?’ Thomas kijkt nog steeds boos. Eigenlijk weet Thomas het antwoord wel. Papa en mama hebben vaak ruzie. Soms aan tafel, maar veel vaker als hij op bed ligt. Ze denken dat hij het dan niet hoort of merkt. Maar als hij wakker ligt, hoort hij hun boze stemmen.

‘Ik kan het niet precies uitleggen, Thomas. Papa en mama begrijpen elkaar vaak niet. Papa is altijd maar druk met zijn werk. Daar word ik soms boos van. Maar ik ben niet boos op jou, Thomas. Jij kunt daar niets aan doen. Eet nu maar lekker door. Papa komt zo echt wel.’

Thomas kijkt naar zijn bord. Lekker dooreten? Hoe kan mama dat nu zeggen? Het liefst zou hij zijn bord met macaroni door de keuken gooien!

Mama kijkt weer door het raam naar buiten. Thomas volgt haar blik, maar er is nog steeds niemand te zien.

Na de afwas doet mama een kwartet spelletje met Thomas. ‘En nu is het bedtijd’, zegt mama.

‘Mag ik nog even opblijven tot papa thuis is?’ bedelt Thomas.

Mama kijkt op de klok. ‘Nee, het is al acht uur geweest. Als papa straks thuiskomt, komt hij je nog wel een kus geven.’ Thomas gaat de trap op naar boven. Hij doet zijn pyjama aan, poetst zijn tanden en kruipt in bed.

‘U leest toch wel voor, hè mam?’ zegt hij als mama ook boven is.

‘Tuurlijk.’ Mama leest een hoofdstuk voor uit het boek van de bieb. Thomas luistert naar haar stem. Het klinkt zo vertrouwd, zo gezellig. Als mama het boek dichtslaat, zucht hij diep. Jammer, het verhaal begint juist spannend te worden.

‘Hè toe, mam, nog een klein stukje.’

‘Nee Thomas, het is echt tijd om te gaan slapen. Morgen moet je weer naar school.’

Terwijl mama hem instopt, hoort Thomas eindelijk het bekende geluid: de auto van papa die het pad naast het huis oprijdt.

‘Maakt u het eten voor papa weer warm?’

‘Ja hoor, ga jij maar lekker slapen. Jij bent mijn supergrote zoon.’

Thomas luistert naar de voetstappen van mama die de trap af gaan. Hij zal morgen extra lief voor papa en mama zijn. Misschien gaan ze dan wel minder ruziemaken. Dan wordt het vast weer net als vroeger.

Thomas kruipt lekker onder het dekbed. Straks komt papa nog even naar boven om hem een kus te geven. Met die gedachte valt Thomas in slaap.